

er en Urimelighed. §§ 8, 9 og 10 kunne maaskee være ret tilraadelige eller, i det mindste, med flere eller færre Ændringer, ret taalelige, naar man blot udelader de Ord „som ved Trykken.“ Det er en fortvivlet Idee at ville give en Lov for Pressens Brug, istedetfor at ville give en Lov mod Forbrydelser i Almindelighed, og saa naturligtviis sige, hvad der følger af sig selv, at den og den Forbrydelse straffes, og straffes saaledes, enten den er begaaet ved Hjælp af det ene Redskab eller et hvilket som helst andet. Desuden staaer der jo ogsaa senere, at Straffen ikke alene gjælder saadanne Forbrydelser, som ere begangne ved Trykken, thi der tilføies, at den gjælder ogsaa utrykte Skrifter, ogsaa det mundtlige Ord. Altsaa vilde det, forekommer det mig, have været langt fornuftigere, og man vilde jo derved have sparet baade paa Tryk og Sværte, naar man udelod Ordene: „ved Trykken,“ og saa gav Loven som en almindelig Misgjerningslov. Om § 12 kan jeg ikke Andet end ogsaa her slutte mig til den ærede Rigsdagmand, som havde Ordet førend jeg, med den Tilføining, at jeg seer ikke rettere, end at Paragraph 12 ligesaa vel som § 5 ere grundlovstridige eller idetmindste spille paa Grændsen af Grundlovstrighed, og jeg troer, de ere formelig grundlovstridige. Jeg seer vel, at i § 5 er Ordet „forinden“ rettet til „samtidigt med“; men hvad betyder i det Hele taget den Aflevering af Skriftet til Politimesteren? hvad skal den udrette? Politimesteren kan faae Skriftet, men han kan ikke foretage sig Noget i den Anledning, fordi det ikke er ham, som skal bestemme, om et Skrift skal paatales, men det er Justitsministeren. Skal Politimesteren maaskee have Skriftet for siden at tilstille Justitsministeren det, eller hvad skal han med det? Jeg har hørt saameget sige om, at, hvis den nuværende Lov ikke var forelagt i 1850, men til Exempel i 1840, og dengang var bleven vedtagen, saa vilde den være bleven anseet for en stor Forbedring i Forholdene og vilde have fremkaldt almindelig Glæde (En Stemme: Nei!); jeg tillader mig imidlertid at troe, at, hvis den havde fremkaldt almindelig Glæde, saa vilde man snart have fundet, at man havde glædet sig for tidligt (Ja!); idetmindste vilde man have fundet det

med Hensyn til § 16, som er til en fuldstændig og absolut Udelæggelse for hele den periodiske Presse. Man vil her have, at ethvert Ministerium — og ikke alene ethvert Ministerium, men ogsaa Vyrighederne — skal have Lov til at forsvare sig i Anledning af Angreb, som ere steete paa det i et Blad, og skal have Lov til at gjøre det i det samme Blad, som dertil skal indrømme ham Blads; men nu sætter jeg, at i en Artikel ikke een Minister er angreben, men alle 8 Ministere, eller, at der ikke een Vyrighed er angreben, men 8 Gange 8 Vyrigheder, skal da hele denne Cohorte af Ministre og Embedsmænd have Lov til at svare hver for sig (Latter), eller hvem af dem skal fortrinsviis have Lov dertil? Stulle de allesammen have Lov til at svare, saa er jo dog det syndige Blad aldeles ødelagt. (Latter.) Dertil kommer endnu, — at denne Forholdsregel er ligesaa unyttig i sig selv, som den, hvis den udføres, er skadelig for Pressen; hvad vil Følgen blive? Følgen vil blive, at man ikke angriber Ministeriet og Vyrighederne i selve Bladet, men i et Tillægsblad, et Følgeblad, som man lader følge med, og som ikke udkommer oftere (Latter), eller ogsaa vælger man, naar man har optaget et saadant Angreb, som man frygter for vil give Anledning til en heel Mængde Bevarelser, en heel Mængde Forsvar, at døbe Bladet om, thi saa eksisterer det forrige Blad jo ikke længer. Man har saaledes i Sverrig havt det første Afstonsbladet, det andra Afstonsbladet, og nu troer jeg, man har det tjugonde første Afstonsbladet. Naar en Minister angribes i det tjugonde første Afstonsblad, saa kan han dog umuligt fordre at forsvare sig i det tjugonde andra, thi det er et heelt andet Blad. Desuden have vi jo havt de allernyeste Beviser paa, at det Hele er til slet ingen Nytte; hvor skal f. Ex. den høitaglede Indenrigsminister nærmest henvende sig, for at faae et Svar ud paa Bagernes Angreb paa ham? Det er ikke noget Blad, hvori man har angrebet ham; han kan altsaa ikke fordre, at de, som med saa ringe Ærbødighed omtalte ham og hans Færd, skulle optage hans Forsvar i deres Blad og befordre dette hans Forsvar til de Samme, som have læst Angrebet, og befordre det ud paa samme Maade, som Angrebet er kommet ud